

CUPRINS

MULȚUMIRI	9
PARTEA ÎNTÂI	
1	15
2	25
3	33
4	37
5	47
6	51
7	57
PARTEA A DOUA	
8	63
9	67
10	75
11	83
12	89

PARTEA A TREIA

13	99
14	105
15	113
16	119
17	123

PARTEA A PATRA

18	131
19	133
20	137
21	141
22	147
23	151
24	157
25	165
26	169
27	175
28	181

DESPRE AUTOR	187
--------------------	-----

DESPRE „CORBUL CARE A VORBIT CU DUMNEZEU“	187
--	-----

1

Cuibul fusese construit cu ani înainte într-un pin înalt, și, la fel ca și copacul care îl susținea, la fel ca un prieten, trecuse prin multe furtuni și vânturi puternice.

La bază, era format din crenguțe, care alcătuiau un fel de leagăn, un coș cu un diametru mai mare de un metru. Era căptușit cu scoarță de copac, frunze și iarbă uscată. Cuibul avea un confort cu totul special. Cine știe, poate că fusese construit cu tot atâta atenție ca și o locuință umană... Căptușeala conținea și fire de lână dintr-o jachetă veche, descoperită – o, ce fericire! – într-o movilă de gunoi din apropiere.

La vremea când începe povestea noastră, în cuib se lăfăiau patru ouă superbe, de culoare verde-albăstruie. Ouăle așteptau momentul când viața urma să fluture bagheta sa magică și din ele aveau să iasă patru pui de corb gălăgioși, pe jumătate pleșuvi, avântându-se în lumea periculoasă de afară.

Deasupra ouălor stătea, neclintită și grijulie ca o matroană, o femelă mare pe nume Sam. Trecuseră foarte

mulți ani de când femela aducea pui pe lume. Cel puțin, așa i se părea câteodată! Cu toate acestea, un lucru nu se schimba niciodată, ori de câte ori primăvara înverzea din nou pădurea, iar pinul își regăsea energia și viața. De fiecare dată când se lăsa protectoare deasupra cuibului cu ouă, Sam știa, fără să aibă nici cea mai mică îndoială, că aceste ouă erau cele mai frumoase și mai reușite pe care le văzuse vreodată în întreaga ei viață.

Și de această dată lucrurile stăteau la fel. Nici un corb nu mai făcuse vreodată ouă la fel de frumoase, cu o formă atât de perfectă, ca acestea. Și totuși, Sam era foarte nedumerită de un aspect. Ceva i se părea de neînțeles.

Iată! Oul acela cu pete mari și verzi, de culoarea măslinelor...

Ce anume avea special acel ou?

La prima vedere – sau chiar la a doua, ori la a treia – nu avea nimic special... Sam și-a pus toată ziua această întrebare, văzându-și în continuare de treburi și căutând hrană, alături de perechea sa.

La urma urmei, și celelalte ouă aveau pete de culoarea măslinelor, la fel de reușite ca și acesta.

Și totuși, dintr-un motiv sau altul, oul respectiv continua să o fascineze pe Sam. Era ca și cum ar fi auzit o voce interioară care îi spunea: „*Sam, toții puii tăi sunt minunați, iar dragostea mea îi învăluie pe fiecare în parte. Dar am o sarcină cu totul specială pentru unul dintre ei*“.

Era o prostie, nu-i așa?

Cum ar fi putut crede așa ceva?

Toată lumea știa că puii de corb nu au nimic special. Poate au existat cândva timpuri în care aveau o misiune importantă, dar acestea au trecut.

Nu erau altceva decât niște păsări mari, destul de neîndemânatică (cu excepția momentelor în care zburau!), cărora le plăcea să scormonească prin pământ și să scoată niște croncănituri oribile ori de câte ori căutau prin gunoaie sau în locurile de picnic după resturi de mâncare.

Reputația lor nu era prea grozavă. La urma urmei, se hrăneau cu cadavre, distrugeau recoltele și le plăceau la nebunie larvele și peștii în descompunere.

Peste toate, erau negre, având o culoare ca de cioclu, cu un ușor luciu purpuriu. Uneori, când oamenii le priveau penele de un negru intens și ochii strălucitori ca de chihlimbar, erau scuturați de un fior ciudat, ca și cum ar fi simțit o vibrație primordială. Cine știe, poate chiar malefică!

Au existat însă timpuri când lucrurile stăteau altfel, s-a gândit Sam, așezându-se mai confortabil deasupra ouălor.

Legendele pe care i le spunea bătrâna Esmeralda, bunica sa atât de înțeleaptă, afirmau că în timpurile de demult, corbii făceau parte dintre cele mai iubite creaturi de pe pământ. Loialitatea și credința lor erau atât de mari încât li se dădeau cele mai importante sarcini care serveau cauza binelui.

Când Marele Spirit le-a poruncit corbilor să-l hrănească pe Ilie, atunci când acesta s-a ascuns în pustie, ei i-au adus pâinea și carnea de care avea nevoie pentru a supraviețui. Îi aduceau de mâncare în fiecare dimineață. Seara la fel.

Dar nu numai credința și loialitatea lor stăteau la baza iubirii și admirației cu care erau priviți corbii. Bătrâna Esmeralda obișnuia să-i vorbească inclusiv despre înțelepciunea lor, privind-o cu ochii săi plini de bunătate, dar aprigi.

Mai mult, erau considerate creaturi magice și extrem de simpatice.

Oamenii credeau că inimile lor erau pline de iubire.

Oare nu un corb a fost cel care, potrivit Legendelor, a cules floarea perfectă, depunând-o la picioarele patriarhului Adam, atunci când acesta era copleșit de durere văzând decăderea care începuse pe pământ? Solul altădată fertil, pe care creștea o vegetație de o mare frumusețe, identificată, pe bună dreptate, cu un Paradis terestru, începuse să degenereze, din cauza dizarmoniei tot mai mari care domnea printre oameni.

Nu este totul pierdut, părea să-i spună corbul prin fapta sa, căci nu putea rosti direct aceste cuvinte.

Adevărul și inocența vor renaște cândva pe pământ.

Grozavă idee, s-a gândit cu amărăciune Sam, revenind cu mintea în prezent. *Ce s-a ales însă din această promisiune?*

În ceea ce îi privea pe corbi, nu mai exista demult nici o promisiune.

Orice speranță a murit o dată cu El-Shikur, ultimul dintre marii profeți-corbi, care și-a dat viața în serviciul stăpânului său, Noe.

O lacrimă s-a ivit în ochii lui Sam, în timp ce își amintea de bătrâna ei bunică, Esmeralda. Aceasta i-a povestit cum

patriarhul Noe a construit un vas care să reziste în fața torentului uriaș care avea să inunde pământul, salvând cu ajutorul ei multe ființe umane, dar și alte creaturi ale Terrei. După ce a plutit neajutorat multe zile la rând pe valurile mânioase, Noe i-a poruncit lui El-Shikur să zboare peste marea agitată și să caute un loc sigur în care să poată acosta. Dar vai, tot zburând peste apele nepotolite, înfruntând ploaia și vânturile, într-o bună zi El-Shikur nu s-a mai întors.

A dispărut în furtună.

De atunci, obișnuia să-i spună Esmeralda, corbii și-au pierdut semnificația simbolică. Oamenii nu au mai asociat destinul cu ei. Și-au pierdut astfel locul natural în ordinea universului.

Cine îi mai considera astăzi niște prieteni, niște tovarăși de viață?

Aducându-și aminte de toate aceste lucruri, Sam și-a scuturat capul, nevenindu-i să creadă că pe unul din puii săi îl aștepta un destin special. Doar nu era decât un simplu corb...

Nu fi nătângă, și-a spus ea. Adună-te.

La urma urmei, ce ar crede prietenii ei despre aceste gânduri? Ar crede probabil că se lasă purtată de orgoliu. Ar bârfi-o pe la spate și ar face bancuri pe seama ei.

Un lucru chiar mai rău i-a trecut atunci prin minte.

Ce ar crede Ernest dacă ar ști că se gândește la asemenea prostii ridicole?

Ernest era un tovarăș de nădejde, asta-i clar. Era muncitor, bun, conștiincios. În timpul celor șapte ani în care

au conviețuit nu l-a apucat niciodată furia și nu a atacat-o. Sam știa că unii masculi își tratează absolut îngrozitor consoartele de viață.

Deși din multe puncte de vedere, Ernest era cu siguranță tovarășul ideal, avea totuși limitările lui. Spre exemplu, nu avea niciodată timp să asculte lucruri noi sau neobișnuite. Dacă aveai vreo idee nouă, sau un nou mod de a privi lucrurile, era mai bine să nu-i spui.

Pentru Ernest lucrurile nu aveau niciodată alte nuanțe decât alb și negru. Fie îi plăcea o altă pasăre, fie nu. O conversație cu Ernest nu era dificilă; era pur și simplu imposibilă. Enervată, Sam a scos un croncănit lung. Dar mai presus de orice, o irita faptul că începuse să gândească negativ.

Apropo, unde era individul? Era timpul să se îngrijească el de cuib, în timp ce ea urma să caute de mâncare.

Sam era amortită. Stătuse deasupra ouălor cel puțin o jumătate de oră. S-a ridicat ușor și, ridicându-și un picioruș, s-a scărpinat îndelung după ceafă. Of, ce bine...

Și-a privit din nou ouăle. Nu-i așa că erau frumoase? Nu mai era mult până când urmau să se spargă, și-a spus ea, așezându-se din nou pe ele. Gândindu-se la cei patru puișori care urmau să se nască în lumea ei, privind-o cu ochii lor naivi, plini de încredere, și căscându-și larg ciocurile roze pentru a primi de mâncare ori de câte ori se apropia de ei, Sam a simțit un fior subit de fericire.

Nimic nu se compară cu sentimentul maternității, nu-i așa?

S-a simțit învăluită de o strălucire caldă, precum suprafața plină de mușchi de pe o stâncă încălzită de soare.

Scufundându-se din ce în ce mai mult în această strălucire, Sam s-a simțit deodată cuprinsă de o stare de pace. Era ceva cu totul extraordinar. Nu mai trăise până atunci o experiență similară. Senzația era atât de minunată încât Sam și-a dorit să nu înceteze niciodată. Toate grijile ei au dispărut. Temerile s-au evaporat mai rapid decât o viziună de iepuri speriați.

În timp ce se odihnea, fericită și împăcată, în această stare de liniște interioară, Sam a avut o viziune. Ea a avut acces la viitor și și-a dat seama că tovarășii ei, corbii, nu vor rămâne de-a pururi în starea limitată în care se complăceau acum.

Frumusețea și binele vor renaște pe pământ, exact așa cum preziceau Legende. Iar puiul care se ascundea sub coaja sa de ou și care îi ocupa într-o măsură atât de mare gândurile va juca un rol în tot acest proces de vindecare.

Poate că nu va fi decât un rol neînsemnat, dar era cert că va contribui la marea mișcare de ansamblu.

Sam s-a înfiorat, tulburată. Apoi, la fel de rapid cum a apărut, viziunea a dispărut. A auzit în vale un croncănit puternic și autoritar și, deschizându-și ochii, și-a văzut tovarășul de viață zburând în cercuri din ce în ce mai mici și pregătindu-se să aterizeze. I-a răspuns cu un croncănit la fel de prietenos.

Apoi, cu un zvâcnet puternic al aripilor, și-a luat zborul din cuib și s-a îndreptat către lacul din apropiere. Auzise

zvonuri că pe țărni zăceau o grămadă de pești morți. Sam știa că de cele mai multe ori aceste zvonuri erau exagerate, dar merita să verifice.

La urma urmei, ar fi o prostie să rateze o masă pe cinste din cauza unor prejudecăți, nu-i așa?

S-a dovedit că zvonurile erau adevărate. Sam s-a alăturat imediat unui grup masiv, din care făceau parte un șobolan de apă, trei coțofene, un număr uriaș de viermi și vreo duzină de corbi. Gândindu-se, ca de obicei, la tovarășul ei, a luat în cioc o ultimă bucată de păstrăv și i-a dus-o lui Ernest.

Sătui, cei doi corbi au rămas mulțumiți lângă cuib, ciufulindu-și reciproc penele. Era un adevărat ritual. Prima care se lăsa scărpinată era Sam. Își lăsa întotdeauna capul în jos, pentru ca Ernest să îi poată lucra penele de pe ceafă. Acesta îi curăța o pană, poate chiar o mângâia, după care o așeza la loc și trecea la alta. Apoi, Sam își lăsa pe spate capul, pentru ca Ernest să îi poată curăța penele de pe piept.

După ce s-au mângâiat reciproc, și-au atins ciocurile pentru câteva clipe, după care Sam s-a întors în cuib. Peste pădure s-a lăsat noaptea, iar broaștele din lac și-au început concertul lor de orăcăieli. Câteva coțofene s-au certat aprig într-un copac din apropiere, iar o bufniță care zbura pe deasupra a huhuit scurt. Undeva, departe, s-a auzit țipătul unui coiot.

Ultimul gând al lui Sam înainte de a adormi a fost acela că tot nu au ales încă nume pentru puii lor.

Trebuie să vorbim despre asta dimineața, a murmurat ea. Pleoapele i s-au închis, iar ciocul i s-a destins într-un

zâmbet, atât cât putea zâmbi un corb. Tocmai îi trecuse prin minte un nume pentru puiul care i-a provocat atâta tulburare.

Joshua. Îi va spune Joshua, așa cum l-a chemat și pe bunicul său, soțul Esmeraldei.

Era un nume cât se poate de potrivit pentru un erou, nu-i așa?